Historical Jewish Press (JPress) of the NLI & TAU

דאר היום, 11.08.1922, page 2

ה„פשיסטים"

המברקים האחרונים מאיטליה מדגישים יותר ויותר את תקף המלחמות שבין „הפשיסטים" ובין השתפנים בכל ערי הצי־האי הגדול. יותר ויותר הולכת ובולטת החכרה, שכאן עומדים אנו בפני תופעה אשר אי־אפשר לראות עדין את הגיצאותיה מראש. התנועה הזאת, אשר החלה למחרת השנה הראשונה לשביתת הנשק, מצאה לה חד עכשיו לא באיטליה בלבדה, אלא גם במדינות אחרות ומן הראוי, איפוא, לעמד עליה כמודה מסוימה.

כשפרצה ברוסיה המהפכה הבולשבית, אשר החליטה ל„שבר" עם העבר לגמרי ולבטל את כל חקי־הדורות, מצא רעיון בולשבי זה הן רב בעיני חלק גדול מהחמונים האיטלקים. האימתנות (האנרכיה) היתה בין־כה־וכה שוררת במדינתם במשך כל המאה האחרונה, ותעוני הגדול אשר סבלו הימנו שדרות רחבות של העם עוד הגביר בלבם של אלה את רוח הכעס והחימה נגד הכתות השולטות. ולא יפלא, איפוא, שהבולשב־יות, בהכריזה פתאם לאנרשיות „גן־עדן" מידי לטובלים, נתקבלה ע"י האיטלקים בהתלהבות רבה.

ובשעה ידועה של המלחמה העולמית פשטה הבולשביות עד למדרגה כזאת באיטליה, שהחזית האיטלקית כמעט שהבקעה ע"י האויב. ואלמלא המצביא דיאז ונצחונו הגדול והמפתיע בסופה של המלחמה, ליד ויטוריו־ונטו, מי יודע אם לא ראינו באיטליה את אותו המחזה אשר ראינוהו ברוסיה תחילת, בהונגריה ובגרמניה אחר־כך? הבולשבים האיטלקים הכינו את הכל לקראת „יום הגדול". והבומתם המלאה של מעצמות־המרכז היתה להם לאכזבה גדולה ולמכה אדירה.

ואולם — אכזבתם זו לא הביאתם לידי יאוש, ומיד לאחר שביתת־הנשק החלו בתעמולה גלויה בכל רחבי איטליה ויצרו את הסיעה ה„קומוניסטית" שעתונה הראשון הופיע בשם הרוסי „אול־טוביט". וגמכר בכל עריה של המלכה מבלי כל מעצור. היות ומושלי איטליה חששו מאד פן הועיל כל התערצות נגד הבולשביות האיטלקית רק להגברתה ולהתחבבותה על העם. ראו זאת הבולשבים ויוציאו ממנה את המסקנה המוטעה, כי הממשלה פחדה מהם פחד גדול. לכן הכפילו את תעמולתם ובכנסיות השתפנים עלה בידם להבריע את הכף לצדם ולחבריו את פפוה ס'עתם ל„אינטרנסיונל" השלישי של מוסקובה.

הדברים הגיעו לאט־לאט עד לידי כך, שבבחירות הראשונות והשניות למורשון האיטלקי נחלו הבולשבים נצחונות מכריעים, וסיעתם היתה היותר אדירה במורשון. ג'יוליטי, שנקרא אז על־ידי המלך, להציל את ארצו מהתהום אשר נתפערה לרגליה, נוכח במהרה כי אין דרך אחרת לעמד בפני הסכנה החדשה הזאת למולדתו, אלא אם־כן תוצר סיעה כבירה של בורגנים, אומנים, אכרים ופועלים מתונים איטלקים אשר מנמתה האחת תהיה להלחם בבולשבים בכלי־זינם הם — זאת אומרת בהפחדה ובהבעתה, ובהיות, שבומים החם „נורש" השתפני המפורסם מ ו ס ו ל י נ י מהסיעה השתפנית, אשר היה הוא אחד מראשיה, קראתו ג'יוליטי אליו ויכרת אתו ברית מדינית וידידותית.

הוי, הלעג וחצחוק על טוסוליני זה בקרב הבולשבים האיטלקים ואף השתפנים המתונים! לכשהחל בעבודתו, לא היו שמות־גנאי שלא כנוהו בהם. קראו לו בשם „בוגד". „שרלטן". „מכור לממשלה" ולאלפי הנוהים לקולו האדיר קראו בשם „החוליגנים האיטלקים" — מלה שהביאוה מרוסיה והשתמשו בה לזונאת החמונים.

אך מוסוליני, שלמד בעשר שנות פעולתו בקרב הסיעות השתפניות, את תכסיסיהם ואת דרכי פעולתם, לא חת ולא נבעת בפני הסערה שהקימוה הבולשבים כנגדו, וכמרץ יוצא מן הכלל נגש להתכוננות סיעתו, סיעת ה„פשיס־טים" היהירים והעזים.

לקדמה, לתקונים, להתפתחות היה גם הוא, היו גם ההולכים בעקבותיו. אלא, שבשום אופן לא רצה הוא ולא רצו אנשי־צבאו להטיל על איטליה היפה והפוריה את חרבנה של רוסיה עם מנפותיה, וועוועיה, ושגעונותיה הנוראים באשמתם של מנהיגים שלא אבו לראות את הגולה. לכן יצאה מאתו פקודה אחת לכל צבאו: הלחמו בבולשבים בכל האמצעים אשר בידיכם והשיבו עין תחת עין, ושן תחת שן, ואבן תחת אבן! אל תיראו. כי הממשלה הנוכחית, וכל ממשלה שתשאף לסדר ולמשטר, תהיה עמדכם!

זה היה, כערך, סגנונו של קולות־קוראיו ותזכיריו לנשמעיו תמיד, והמלחמה החלה בכל תקפה. בראשונה לא התחשבו הבולשבים עם ה„בה הקטן" הזה של מוסוליני וחבריו. אך לאט־לאט, עם התפרצות הפשיסטים למשרדי השתפנים בכל פעם שאלה הכריזו אמור, עם חמתה רבים ממנהיגי הבולשבים האיטלקים, עם הצתת בתיהם ועתוניהם באש, עם עריכת הפגנות ענקיות של לובשי־חלוקים־שחורים, שהיו נפגשים ברחובות בנושאי־הדגלים־האדומים — הרגישו השתפנים כי טעה טעו בחשבונם וכי לא כח קל־הערך נוצר פתאם על אדמתה של איטליה הגריבלדית.

אין במאמר זה המקום לפרט את כל מה שנעשה במשך שלש השנים האחרונות ע"י מוסוליני וגבוריו. הגום הגזימו אמנם על חמדה, חרם הרסו גם הם יותר מדי, שפך שפכו דמים מזוהרים אף בשעה שלא היה צרך לכך. אלא, שתואנה אחת בפיהם תמיד: הסירו את הסכנה הבולשבית מעל אדמתנו היקרה, ונחזר גם אנו לבתינו ולעבודתנו השלוה. אך כל זמן שימצאו באיטליה איטלקים אשר ירצו להשפיל את רומא כפני מוסקובה ולהאדיר את לנין על־פני ג'יוליטי, או בונומי, או פקמה, או מישהו באיטליה זאת — מדה כנגד מדה נשקל להם בלי פחד אף בלי רתוי.

והרי הגיע מוסוליני למרום גדולתו. מחנהו עצום יותר ממחנה הבולשבים והשתפנים גם יחד. כל מי שנפש המולדת יקרה לו, כל מי שעברה של איטליה קדוש בעיניו, כל מי שמקוה להדריך את מדינתו המזועזעה לעמת תקדמה והאור על־ידי התפתחות ולא ע"י מהפכות — נספח לדגלו — שהוא דגלה של איטליה, ולא דגלה של סיעה. והיום — לדברי המברקים האחרונים — שבע מאות אלף איש, ממורנים ומזוינים, ציתנים ונשמעים, עומדים הכן לכל פקודה שיוצאת מפי ה„ראש" וה„מצביא" מוסוליני...

ואמנם — אין כתבוסה הנוכחית לבולשביות האיטלקית שני עתוניהם העקריים — ה„אואנט" וה„לבורו" נשרפו ודפוסיהם נחרבו, כחמש מאות משרדים ובנינים שהיו למרכזי התעמולה הבולשבית באמצעות הכספים אשר הגיעו ממוסקובה, נתפוררו ואין להם זכר יותר, וכל העיריות השתפניות, ממילנו ועד לרבינה, בערים ובכפרים, הוכרחו למסר את התפטרותן — והממשלה האיטלקית מנתה פקידים פשוטים לעמד בראשן.

פחד גדול נפל על מחנה הבולשבים. ו ט ו ר ט י, שהוא המתון והמשכיל שבשתפנים, משתדל עכשיו לשחרר את השתפניות מצפרני הבולשביות ולהחזירה לגדולתה ולתפארתה הקודמת. ובינתים — שמו שמים! — אותם שכל דרכם היתה המהפכה, שכל תכסיסם הפצצה, שכל מגמתם ההחרמה — יוצאים הם במחאות אל העם נגד — מעשי־האלמות של ה„פשיסטים הארורים".

אמללים — ללא תועלת מחאותיכם, אשר לא המצאינה בת־קול בהמונים יותר. בטלו תחילה את ממשלת העריצות והזוועה אשר ברוסיה „אמכם", ורק אז תחדל גם ה„פשיסטיות" שנואתכם...